

ζῆ [5. και 6 πόδας πολλάκις] σπειροειδῶς δὲ συν-
στραμμένοι, και συνεσταλμένοι. Τὰ δὲ ἄρβυρα, τὰ
ὀκταία ζῶσι κεχωρισμένα ἐπὶ ἄλλης βίτης, ἔχουσι πο-
δίσκου βραχὺν και λεπτόν [1 ἢ 2 δακτύλων μήκους].

Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῶν γάμων των, τὰ μὲν θή-
λεα ἀθῆ ἐκτυλίττουσι τοὺς ἐλικοειδῶς συνεστρω-
μένους ποδίσκους των, και ἀναβαίνοντά, ἐπιπλέουσι
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Τὰ δὲ ἄρβυρα μὴ δυ-
νάμενα διὰ τὸ βραχὺ τοῦ ποδίσκου των νὰ ἀναβαί-
νουν, ὡς ὑπ' ἀγνώστου τινοῦ και μαγικῆς δυνάμεως
ἐλευόμενα θραύουσι τὰ δεσμά των, και ἀποχωρίζόμενα
τῆς βίτης ἤτις τὰ ἐκράτει, ἀναβαίνουσι, και ὡς ἐραστὰι
περιπολοῦντες περὶ τὴν ἐρωμένην, γονιμοποιοῦσι διὰ
διὰ τῆς γύρεως των τοὺς ὑπέρους τῶν θηλέων ἀνθῶν.
Μετὰ τὴν γονιμοποίησιν, τὰ θήλεα συττρέφουσι πάλιν
ἐλικοειδῶς τοὺς ποδίσκους των, και καταβαίνοντα,
ἀριμάζουσι τοὺς καρπούς των, και διακωμίζουσι οὕτω
εἰς τὸν πυθμένα τῶν ὑδάτων τὸ εἶδος των.

Ποῖος ἄρα γε εἶναι ὁ μυστικός και ἀφανὴς ἄγγελος, ὁ
τὰ ἄρβυρα ἀθῆ εἰδοποιῶν περὶ τῆς εἰς τὴν ἐπιφανείαν
τοῦ ὕδατος ἀναβάσεως τῶν θηλέων; Ποία εἶναι ἡ
αἰτία ἣτις τὰ διάζει νὰ θραύσων ἐγκαίρως τὰ δεσμά
των, ἐν ᾧ καμία δύναμις ἐσωτερικὴ και μηχανικὴ
δὲν τὰ ὄλεϊ πρὸς τοῦτο; — Ἐρωτήσατε περὶ τούτου
τὸν πλάσαντα.

Ἄν οἱ ἀρχαῖοι: Ἕλληνας, παρατηρεῖ Γάλλος τις Βο-
τανικός (ὁ Poiret) ἐγνώριζον τὸ περίεργον φαινόμενον
τῆς γονιμοποιήσεως τῆς Βαλιονερίας, ἤθελον διὰ τῆς
ποιητικῆς φαντασίας των προσωποποιεῖται Ναιάδα βαί-
νουσαν μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἐν μέσῳ πολυ-
πληθοῦς συνοδείας λατρευτῶν, φιλοτιμουμένων τις
πρώτων δὲ τῆς προσφῆρῆ τὰς διακαεῖς του προσῆρῆταις.

Τὴν ἔλλειψιν ὁμοῦ ἑλληνικοῦ μύθου ἀνεπλήρωσε
νιωτέρως τις ποιητὴς ὁ Κάστειλος (Castel) ὅστις, εἰς τι
ἐπὶ τῶν φυτῶν ποιήματός του, δὲν ἠδύνατο νὰ παραλείψῃ
βέβαια τὸ περιεργότανον τοῦτο φαινόμενον, διὸ και
περιέγραψεν αὐτὸ ὡς ἐφεξῆς. (*)

(Μετάφρασις.)

Στοῦ βαθυῤῥόου Ῥοδαοῦ τὸ ἀρρισιμένον κῦμα
Ἐξ μῆνας μένει ἐν φυτὸν θαμμένον ὡς εἰς μνημα,
Πλὴν ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμή, κ' ἡ ὄρα τῶν ἐρώτων
Μηκύνει τοὺς ποδίσκους του και φαίνεται τὸ πρῶτον
Ὅργωντα δὲ τὰ ἄρβυρα εἰς τὸν προορισμὸν των
Προβαίνουσι, τὸν βραχύλεπτον βηγνύοντα δεσμόντων,
Κ' ἐλεύθερα ὡς ἐραστὰι περὶ τὴν ἐρωμένην
Πλανῶνται, σχηματίζοντα πληθὺν εὐτυχισμένην.
Τοῦ Ὑμναίου τελευτῆ πῶς θλίπει τις νομίζει
Ἐστὰ ὕδατα μετὰ πομπῆς μεγάλης νὰ βαδίζῃ.
Και ὅταν πάλιν ὁ καιρὸς τῶν γάμων τελειώσει
Τὰ μηχανθόντα μέρη του σπειροειδῶς διπλόνει,
Και πρὶν νὰ φθάσῃ ἄσκοπα τοῦ βίου του τὸ τέρας
Νὰ ἀριμάσῃ οὐρετὰ τὸ γόνιμόν του σπέρμα.

(*) Le Rhône impetueux sous son onde écumeante
Durant six mois entiers nous derobe une plante,
Dont la tige s'allonge en la saison d'amours,
Monte au dessus des flots, et brille aux yeux du jour

Και μ' ἔλα ταῦτα παρ' ἡμῖν σήμερον ὑπάρχουσι
ἤξοροι τινες ἐγκέφαλοι, πιστεύοντες ἐπιμόμως, ὅτι ἡ
σπουδὴ τῆς μεγάλης ποιήσεως τοῦ Πλαντῆ, ἀποκοι-
μίζει τὸ πνεῦμα παντὸς σπουδαζέοντος αὐτῆν.

Ἄφ' οὗ γίνῃ ἡ γονιμοποίησις οἱ ἀτήμονες ὡς περιττοὶ
πλέον μετὰ τὴν λειτουργίαν των ἐχραίνονται και πέ-
πτουσι ἡ στεφάνη ἣτις περιεπλάτυται καὶ γεννητικὰ
ὄργανα, και ἣτις ἀπὸ τῶν πάντοτε ποιητίζοντα Ἀν-
ναῖον προσφύως ἐκλήθη *νεμριμὸς*; *θάλαμος* χάνει τὰ
χρώματά της και καταπίπτει ὁ στόλος και τὸ στίγ-
μα μαραινόνται, και μένει μόνον ἡ ὀσθήμη, ἣτις σύ-
ρουσα πρὸς ἐαυτὴν ὄλην τὴν τροφήν, και ἐξογκουμένη
ἐνεκα τῶν ἐν αὐτῇ ἀεζαίνοντων σπερμάτων μετασχη-
ματίζεται εἰς καρπὸν.

Πολλὰ νόθα φυτὰ κατόρθωσαν ἡ κηπουρικὴ διὰ τῆς
γονιμοποιήσεως τῶν θηλικῶν ὀργάνων ἐνδὲ εἶδους μὴ
τὴν γῆριν ἐνδὲ ἄλλου συγγενοῦς. Τὰ πρῶτότατα ὁμοῦ
τοιούτων παρὰ φύσιν γάμων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ
δίδουσι σπέρματα γόνιμα, ἢ ἐάν ποτε δώσωσι, ἀπὸ
τὰ σπέρματα ταῦτα θλαστάνουσι φυτὰ ὁμοιάζοντα
ἀκριβῶς μὲ ἐν τῶν δύο φυτῶν, ἕτινα παρήγαγον τὸ
νήθον. Τοῦτο εἶναι ἕτερον δαίτημα ἀναλογίας μεταξὺ
ζῶων και φυτῶν, τὸ δὲ ἄγρονον τοῦ ἡμιόνου θάνατος
νὰ παραβληθῆ μὲ τὸ ἄγρονον τῶν νῶων τούτων φυτῶν.

Ἐν γένει, ἡ γονιμοποίησις τῶν φυτῶν ἔχει μεγάλην
ἀναλογίαν μ' ἐκείνην τῶν ζῶων, διαφέρει δὲ
οὐτωδῶς κατὰ δύο μόνον. 1. Διὰ τῶν ἐρραφροδιτι-
σμῶν, ὅστις εἰς μὲν τὰ φυτὰ εἶναι κενός, εἰς δὲ τὰ
ζῶα σπανιώτερος, και 2. διὰ τὴν γονιμοποιήσαν ὄλην,
ἣτις, εἰς μὲν τὰ φυτὰ οὐσα στερεὰ και κενωδῆς δύ-
ναται νὰ μετακομίζηται: εἰς μεγάλῃς ἀποστάσεσι ἀνα-
πληροῦσα τὴν ὡς ἐκ τῆς σταθερῆς ἀκινήσεως των ἐλ-
λειψιν εἰς δὲ τὰ ζῶα, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἐκούσιος κίνησις,
και τὸ ἄρβυρον δύναται, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, νὰ πλησιάζῃ
τὸ θῆλυ, ἡ γονιμοποιήσα βλάστησι εἶναι ἄσπυρ, και διαφο-
ρετικῆς φύσεως, και διαφορετικῆς χωρικῆς συνθέσεως.

Τοιοῦτοι ἐν γένει εἶναι οἱ γάμοι τῶν ἀνθῶν κατὰ
τοιοῦτον τρόπον τὰ φυτὰ παράγονται και πολλαπλα-
σιαζόμενα καλύπτουσι και καλλύνουσι τὴν σφαιραν,
τὴν πρόσκαιρον ταύτην κενωτικὴν ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας
και ἡμεῖς ὡς ἀνθηζαπερχόμεθα.

Θεόδωρος Π. Ὁρφανίδης.

Ἐπισημάντων διόρθωσις ἐκ τῶν παρῶντι ἄρθρου
Σελ. 15 ἥτις ἐκέρχεται ἀναγν. ἐκ τῆς ἑστίης ἐν εἶδει ἐπιδρόμου
ἔρχεται . . . Ἀδοθί. Kamerarius ἀναγν. Camerarius.

Les mâles dans le fond jusqu'au ciel immobiles,
De leurs liens trop courts brisant les nœuds débiles,
Yoguent vers leur amante, et s'élèvent dans leurs
feux,
Lui forment sur le fleuve un cortège nombreux
On dirait une fête où le Dieu d'Hyménée
Promène sur les flots sa pompe fortunée;
Mais le temps de Venus dans l'air accomplis,
La tige se retire et rapprochant ses plis,
Et va murir sous l'eau sa blanche féconde